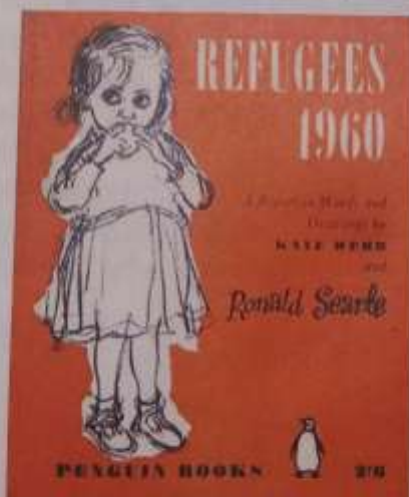

Farkas Judit Antónia: Ronald Searle és Kaye Webb illusztrált riportázsának magyar menekültjei

Amikor konzervatívok kezdeményeztek propagandakciót az olasz, osztrák, görög táborokban összezsúfolódó menekültek megsegítésére. Amikor Ausztriában a svédek építettek lakásokat a menekülteknek. Amikor magyar menekültek kértek és kaptak támogatást. Nagyon is a mának szóló történelem, ami az 1950-es évek végén történt. Ennek egy érdekes epizódja, hogy négy fiatal brit konzervatív politikus és újságíró megszervezte az ENSZ által is támogatott Menekültek Világévét (1959–1960-ban). Az ügy népszerősítésére megnyertek egy

akkoriban igen sikeres rajzoló és újságíró feleségét, Ronald Searle-t és Kaye Webbet.

Riportkötetük annyira hatásos volt, hogy a brit közvélemény igen sok pénzt adományozott a leírt, lerajzolt menekültek javára és általában a rászorulóknak. A világevhez lakásépítési program is tartozott. A Farkas Judit Antónia kutató által megtalált magyar menekültcsalád például a Bécs környéki „svéd

házak” egyikében lelt új otthonra. Igaz, az ’56-os menekülteknek szerencséjük is volt: szívesebben fogadták őket Nyugaton, mint a korábbi vagy a más nemzetiségű jelentkezőket. Ebből adódott egy kis trükközés is: mint a korabeli riportkötet írja, néhány magyar hazaszökött (amíg lehetett), majd újból átlépte a határt, hogy inkább ’56-osként vegyék nyilvántartásba.

BETEKINTŐ, 2019/2.